

ДИРЕКТИВА 2001/42/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 27 червня 2001 року

про оцінку наслідків окремих планів та програм для довкілля

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, а саме частину першу статті 175 цього Договору,

Беручи до уваги пропозицію Комісії⁽¹⁾,Беручи до уваги висновок Економічного та соціального комітету⁽²⁾,Беручи до уваги висновок Комітету регіонів⁽³⁾,Діючи у відповідності з процедурою, встановленою статтею 251 Договору⁽⁴⁾, з урахуванням спільного тексту, ухваленого Погоджувальним комітетом 21 березня 2001 року,

Оскільки:

(1) Стаття 174 Договору передбачає, що політика Співтовариства у сфері довкілля спрямована, поміж іншим, на збереження, охорону і покращення стану довкілля, захист здоров'я людини, економне та раціональне використання природних ресурсів, що має базуватися на принципі вжиття застережних заходів. Стаття 6 Договору передбачає, що вимоги щодо охорони довкілля повинні бути інтегровані до політики і діяльності Співтовариства, зокрема щодо заохочення сталого розвитку.

(2) П'ята Програма дій з охорони довкілля: На шляху до стабільності – Програма Європейського Співтовариства щодо політики та дій стосовно довкілля і сталого розвитку⁽⁵⁾, яку доповнює Рішення Ради №2179/98/ЄС⁽⁶⁾ про її перегляд, підтверджує важливість оцінки ймовірних екологічних наслідків планів та програм.

(3) Конвенція про біологічне різноманіття вимагає від Сторін інтегрувати, наскільки можливо і доцільно, питання збереження та сталого використання біологічною різноманіття у відповідні галузеві або міжгалузеві плани та програми.

(4) Екологічна оцінка є важливим засобом інтегрування екологічних міркувань при підготовці та затвердженні окремих планів та програм, які можуть мати значні наслідки для довкілля в державах-членах, оскільки вона забезпечує, що такі наслідки впровадження планів та програм враховуються в процесі їхньої підготовки та перед їхнім затвердженням.

(5) Ухвалення процедур екологічної оцінки на рівні планів та програм повинно сприяти підприємствам шляхом створення більш послідовного середовища функціонування, через урахування відповідної екологічної інформації у процесі прийняття рішень. Включення більш широкого набору факторів у процес прийняття рішень повинно сприяти досягненню більшої сталості та ефективності прийнятих рішень.

(6) Різні системи екологічної оцінки, що функціонують у державах-членах, повинні містити низку спільних процесуальних вимог, необхідних для досягнення високого ступеню охорони довкілля.

(7) Конвенція Європейської Економічної Комісії ООН про оцінку впливу на навколишнє середовище у транскордонному контексті від 25 лютого 1991 року, яка застосовується як по відношенню до держав-членів, так і до інших держав, закликає Сторони Конвенції до застосування зазначених у ній принципів також до планів та програм; 26 і 27 лютого 2001 року в Софії під час другої наради Сторін Конвенції було вирішено підготувати обов'язковий для виконання протокол про стратегічну екологічну оцінку, який би доповнював існуючі положення щодо оцінки впливу на навколишнє середовище у транскордонному контексті, з метою його можливого ухвалення з нагоди П'ятої конференції міністрів "Довкілля для Європи" на позачерговій нараді Сторін Конвенції, запланованій у Києві (Україна) на травень 2003 року. Системи екологічної оцінки планів та програм, що функціонують у межах Співтовариства, повинні забезпечувати проведення належних транскордонних консультацій у випадках, коли план або програма, впровадження яких готується у одній державі-члені, можуть мати значні наслідки для довкілля в іншій державі-члені. Інформація про плани та програми, що можуть мати значні наслідки для довкілля в інших державах, повинна надаватися на взаємній і рівноправній основі в рамках відповідного правового поля між державами-членами та цими іншими державами.

(8) Таким чином, на рівні Співтовариства необхідні дії із запровадження засад системи екологічної оцінки, які б встановлювали загальні принципи системи екологічної оцінки і залишали б державам-членам право врегулювати подробиці процедури, враховуючи принцип субсидіарності. Дії Співтовариства не повинні виходити за межі необхідного для досягнення цілей, встановлених Договором.

1

ОВ С 129, 25.4.1997, С. 14 та ОВ С 83, 25.3.1999, С. 13

² ОВ С 287, 22.9.1997, С. 101.

³ ОВ С 64, 27.2.1998, С. 63 та ОВ С 374, 23.12.1999, С. 9.

⁴ Висновок Європейського Парламенту від 20 жовтня 1998 року (ОВ С 341, 9.11.1998, С. 18), затверджений 16 вересня 1999 року (ОВ С 54, 25.2.2000, С. 76)., Спільна позиція Ради від 30 березня 2000 року (ОВ С 137, 16.5.2000, С. 11) та Рішення Європейського Парламенту від 6 вересня 2000 року (ОВ С 135, 7.5.2001, С. 155). Рішення Європейського Парламенту від 31 травня 2001 року та Рішення Ради від 5 червня 2001 року.

⁵ ОВ С 138, 17.5.1993, С. 5.

⁶ ОВ L 275, 10.10.1998, С. 1.

(9) Ця Директива носить процесуальний характер, і її вимоги повинні бути інтегровані до існуючих процедур в державах-членах, або інкорпоровані до спеціально встановлених процедур. З метою запобігання дублюванню оцінок, держави-члени повинні, за необхідності, взяти до уваги той факт, що оцінки проводитимуться на різних ієрархічних рівнях планів та програм.

(10) Усі плани та програми, що готуються для низки галузей і встановлюють основу для майбутнього надання дозволу на реалізацію проектів, наведених у Додатку I та II до Директиви Ради 85/337/ЄЕС від 27 червня 1985 року про оцінку впливу окремих державних і приватних проектів на навколишнє середовище⁽⁷⁾; а також усі плани та програми, що підлягають оцінці відповідно до вимог Директиви Ради 92/43/ЄЕС від 21 травня 1992 року про збереження природного середовища існування, дикої флори і фауни⁽⁸⁾, можуть мати значні наслідки для довкілля і повинні, як правило, підлягати систематичній екологічній оцінці. Якщо вони визначають використання невеликих ділянок на місцевому рівні або являють собою незначні зміни до зазначених вище планів та програм, вони повинні підлягати оцінці лише тоді, коли держави-члени визначають, що вони можуть мати значні екологічні наслідки.

(11) Інші плани та програми, які встановлюють основу для майбутнього надання дозволу на реалізацію проектів, можуть не в усіх випадках мати значні наслідки для довкілля, і повинні підлягати оцінці лише тоді, коли держави-члени визначають, що вони можуть мати такі наслідки.

(12) При визначенні ймовірності наслідків, держави-члени повинні враховувати відповідні критерії, викладені у цій Директиві.

(13) На деякі плани та програми не поширюється дія цієї Директиви через їхні особливі характеристики.

(14) Коли оцінка вимагається цією Директивою, необхідно підготувати екологічний звіт, що містить відповідну інформацію згідно з цією Директивою, що визначає, описує та оцінює ймовірні значні наслідки для довкілля від впровадження планів або програм, а також розумні альтернативи з урахуванням цілей і географічних меж застосування плану або програми; держави-члени повинні інформувати Комісію про всі заходи, вжиті щодо якісного змісту екологічних звітів.

(15) Для сприяння більшій прозорості процесу прийняття рішень та з метою забезпечення повноти та надійності інформації, наданої для оцінки, необхідно забезпечити проведення консультацій з органами влади, які наділені відповідними повноваженнями у сфері охорони довкілля, та громадськістю у процесі оцінки планів та програм, а також встановити відповідні часові рамки, що надають достатньо часу на проведення консультацій, включаючи висловлення точок зору.

(16) Якщо впровадження плану або програми в одній державі-члені може мати значні наслідки для довкілля в інших державах-членах, необхідно створити умови для заінтересованих держав-членів для проведення консультацій, а також для поінформованості органів влади та громадськості стосовно цього питання, надаючи їм можливість висловити свою точку зору.

(17) Екологічний звіт та точки зору, висловлені органами влади та громадськістю, а також результати всіх транскордонних консультацій повинні братися до уваги в процесі підготовки плану або програми та перед їхнім затвердженням або поданням на проходження законодавчої процедури.

(18) Держави-члени повинні забезпечити інформування органів влади та громадськості та надання їм відповідної інформації після затвердження плану або програми.

(19) Якщо зобов'язання провести оцінку наслідків для довкілля виникає одночасно на основі цієї Директиви та інших актів законодавства Співтовариства, таких як Директива Ради 79/409/ЄЕС від 2 квітня 1979 року про охорону диких птахів⁽⁹⁾, Директива 92/43/ЄЕС або Директива 2000/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2000 року про встановлення рамок діяльності Співтовариства у сфері водної політики⁽¹⁰⁾, то з метою уникнення дублювання оцінки держави-члени можуть передбачати здійснення скоординованих або спільних процедур, що забезпечують дотримання вимог відповідних актів законодавства Співтовариства.

(20) Комісія повинна подати перший звіт про застосування та ефективність цієї Директиви через п'ять років після набрання нею чинності і в подальшому кожні сім років. З метою подальшого інтегрування вимог щодо охорони довкілля, а також враховуючи набутий досвід, перший звіт, за необхідності, повинен супроводжуватися пропозиціями щодо внесення змін до цієї Директиви, зокрема, у питанні про розширення сфери її застосування на інші сфери/галузі й види планів та програм,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Цілі

Ціль цієї Директиви полягає у забезпеченні високого рівня охорони довкілля і сприянні інтегруванню екологічних міркувань при підготовці і затвердженні планів та програм з метою заохочення сталого розвитку, шляхом забезпечення здійснення відповідно до цієї Директиви екологічної оцінки окремих планів та програм, які можуть мати значні наслідки для довкілля.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Директиви:

⁷ ОВ L 175, 5.7.1985, С. 40. Директива, з останніми змінами, внесеними Директивою 97/11/ЄС (ОВ L 73, 14.3.1997, С. 5).

⁸ ОВ L 206, 22.7.1992, С. 7. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 97/62/ЄС (ОВ L 305, 8.11.1997, С. 42).

⁹ ОВ L 103, 25.4.1979, С. 1. Директива, до якої останні зміни вносить Директива 97/49/ЄС (ОВ L 223, 13.8.1997, С. 9).

¹⁰ ОВ L 327, 22.12.2000, С. 1.

(а) "плани та програми" означає плани та програми, включаючи співфінансовані Європейським Співтовариством, а також будь-які зміни до них:

- які підлягають підготовці та/або затвердженню органом влади на національному, регіональному або місцевому рівнях, або які підготовлені органом

влади для затвердження шляхом проходження законодавчої процедури в парламенті або уряді, та

- які вимагаються законодавчими, нормативними або адміністративними актами;

(б) "екологічна оцінка" означає підготовку екологічного звіту, проведення консультацій, врахування екологічного звіту та результатів консультацій у процесі прийняття рішень та надання інформації про рішення відповідно до статей 4 і 9;

(с) "екологічний звіт" означає частину документації плану або програми, яка містить інформацію, що наводиться згідно з вимогами статті 5 та Додатку I;

(д) "громадськість" означає одну або більше фізичних або юридичних осіб, та, згідно з національним законодавством або практикою, їхні об'єднання, організації або групи.

Стаття 3

Сфера застосування

1. Відповідно до статей 4 і 9 екологічна оцінка здійснюється щодо планів та програм, зазначених у частинах 2-4, що можуть мати значні екологічні наслідки.

2. З урахуванням частини 3, екологічна оцінка здійснюється щодо усіх планів та програм:

(а) які підготовлені для сільського господарства, лісового господарства, рибного господарства, енергетики, промисловості, транспорту, управління відходами, управління водними ресурсами, телекомунікацій, туризму, містобудування та планування сільської місцевості або землекористування, і які встановлюють основу для майбутнього надання дозволу на реалізацію проектів, наведених у Додатках I і II до Директиви 85/337/ЄЕС, або

(б) які, з огляду на ймовірний вплив на території, визначені як такі, що вимагають оцінки згідно зі статтями 6 або 7 Директиви 92/43/ЄЕС.

3. Плани та програми, зазначені у частині 2, які визначають використання невеликих ділянок на місцевому рівні, а також незначні зміни до планів та програм, зазначених у частині 2, потребують екологічної оцінки лише тоді, коли держави-члени визначають, що вони можуть мати значні екологічні наслідки.

4. Держави-члени визначають чи можуть мати значні екологічні наслідки інші плани та програми, аніж зазначені у частині 2, що встановлюють основу для майбутнього надання дозволу на реалізацію проектів.

5. Держави-члени визначають чи можуть мати значні екологічні наслідки плани та програми, зазначені у частинах 3 і 4, шляхом проведення досліджень для кожного окремого випадку, або шляхом визначення конкретних видів планів та програм, або шляхом

поєднання обох підходів. З цією метою, держави-члени за будь-яких обставин беруть до уваги відповідні критерії, наведені у Додатку II, задля забезпечення того, щоб плани та програми, які можуть мати значні екологічні наслідки, охоплювалися цією Директивою.

6. При застосуванні досліджень для кожного окремого випадку та при визначенні конкретних видів планів та програм відповідно до частини 5, проводяться консультації з органами влади, зазначеними у частині 3 статті 6.

7. Держави-члени забезпечують, щоб їх висновки, згідно з частиною 5, включаючи причини відмови від здійснення екологічної оцінки, відповідно до статей 4-9, були доступними для громадськості.

8. Дія цієї Директиви не поширюється на такі плани та програми:

- плани та програми, що стосуються виключно національної оборони або надзвичайних ситуацій;
- фінансові або бюджетні плани та програми.

9. Дія цієї Директиви не поширюється на плани та програми, співфінансовані за відповідними поточними програмними періодами ⁽¹¹⁾ для Регламентів Ради (ЄС) № 1260/1999 і (ЄС) № 1257/1999 ⁽¹²⁾.

Стаття 4

Загальні зобов'язання

1. Екологічна оцінка, зазначена у статті 3, здійснюється у процесі підготовки плану або програми і перед їхнім затвердженням або поданням на проходження законодавчої процедури.

2. Вимоги цієї Директиви інтегруються до існуючих в державах-членах процедур затвердження планів та програм або включаються до процедур, встановлених з метою дотримання вимог цієї Директиви.

3. Коли плани та програми складають частину ієрархічної структури, держави-члени, з метою уникнення дублювання оцінки, враховують той факт, що оцінка здійснюватиметься, відповідно до цієї Директиви, на різних рівнях цієї ієрархічної структури. З метою, поміж іншого, уникнення дублювання оцінки, держави-члени застосовують частини 2 та 3 статті 5.

Стаття 5

Екологічний звіт

1. Коли екологічна оцінка вимагається згідно з частиною 1 статті 3, готується екологічний звіт, в якому визначаються, описуються та оцінюються ймовірні значні наслідки для довкілля від впровадження планів та програм, а також розумні альтернативи з урахуванням

¹¹ Для Регламенту Ради (ЄС) № 1260/1999 програмним періодом є 2000-2006 рр., а для Регламенту Ради (ЄС) № 1257/1999 - 2000-2006 рр. і 2000-2007 рр.

¹² Регламент Ради (ЄС) № 1257/1999 від 17 травня 1999 року про підтримку сільськогосподарського розвитку Європейським сільськогосподарським відомчим та гарантійним фондом (ЄСВГФ), що вносить зміни і анулює деякі регламенти (ОВ L 160, 26.6.1999, С. 80).

цілей і географічних меж застосування такого плану або програми. Інформація, що надається з цією метою, зазначена у Додатку I.

2. Екологічний звіт, складений відповідно до частини 1, включає інформацію, яка може обґрунтовано вимагатися з урахуванням сучасних знань і методів оцінки, загальний зміст та рівень деталізації плану або програми, стадію в процесі прийняття рішень, а також ступінь, в який окремі питання більш глибоко оцінені на різних рівнях цього процесу з метою уникнення дублювання оцінки.

3. Відповідна інформація про екологічні наслідки планів та програм, яка є доступною та отримана на інших рівнях процесу прийняття рішення або на підставі актів законодавства Співтовариства, може використовуватися для надання інформації, зазначеної у Додатку I.

4. При прийнятті рішення про обсяг та рівень деталізації інформації, що має бути включена до екологічного звіту, проводяться консультації з органами влади, зазначеними у частині 3 статті 6.

Стаття 6

Консультації

1. Проекти планів та програм і екологічний звіт, складені відповідно до статті 5, надаються органам влади, зазначеним у частині 3 цієї статті, та громадськості.

2. Органам влади, зазначеним у частині 3, і громадськості, зазначеній у частині 4, надається своєчасна та ефективна можливість в рамках відповідного періоду часу висловити свою точку зору щодо проекту плану або програми та щодо супровідного екологічного звіту перед затвердженням плану або програми або їх поданням на проходження законодавчої процедури.

3. Держави-члени визначають органи влади, з якими проводяться консультації, яких, в силу їхніх специфічних повноважень у сфері довкілля, ймовірно стосуватимуться екологічні наслідки впровадження планів та програм.

4. Для цілей частини 2, держави-члени виявляють коло громадськості, включаючи ту, на яку поширюватимуться або можуть поширюватися наслідки, або яка має заінтересованість у процесі прийняття рішень, що охоплюються цією Директивою, включаючи відповідні неурядові організації, такі як ті, що заохочують охорону довкілля та інші заінтересовані організації.

5. Детальні процедури інформування та консультування з органами влади і громадськістю визначаються державами-членами.

Стаття 7

Транскордонні консультації

1. Коли держава-член вважає, що впровадження плану або програми, які готуються для запровадження на її території, може мати значні наслідки для довкілля іншої держави-члена, або коли держава-член, довкілля якої може зазнати значного впливу, цього вимагає, то

держава-член, на території якої впроваджуватиметься план або програма, надає копію проекту плану або програми разом з відповідним екологічним звітом іншій державі-члену перед їхнім затвердженням або поданням на проходження законодавчої процедури.

2. Після отримання державою-членом копії проекту плану або програми та екологічного звіту відповідно до частини 1, вона повідомляє іншу державу-член про бажання провести консультації перед затвердженням такого плану або програми або їхнім поданням для проходження законодавчої процедури, і, у випадку, якщо держава-член виявила таке бажання, заінтересована держава-член проводить консультації стосовно ймовірних транскордонних наслідків впровадження плану або програми, та заходів, які передбачають зменшення або усунення таких наслідків.

Коли такі консультації проводяться, заінтересовані держави-члени узгоджують детальні заходи для забезпечення того, щоб органи влади, зазначені у частині 3 статті 6, та громадськість, зазначена у частині 4 статті 6, держави-члена, яка може зазнати значного впливу, були поінформовані та їм була надана можливість висловити свою точку зору протягом обґрунтованого періоду часу.

3. Коли, згідно з цією статтею, від держав-членів вимагається проведення консультацій, то на початку таких консультацій вони узгоджують їхню тривалість.

Стаття 8

Прийняття рішень

Екологічний звіт, складений відповідно до статті 5, точки зору, висловлені відповідно до статті 6, та результати транскордонних консультацій, проведених відповідно до статті 7, враховуються в процесі підготовки плану або програми і перед їхнім поданням для проходження законодавчої процедури.

Стаття 9

Інформація про рішення

1. Держави-член після затвердження плану або програми забезпечує, щоб органи влади, зазначені у частині 3 статті 6, громадськість та будь-яка держава-член, з якою проводилися консультації відповідно до статті 7, були поінформовані та їм було забезпечено доступ до такого:

(а) затверджений план або програма;

(б) документ, що підбиває підсумок, яким чином екологічні міркування були інтегровані до плану або програми, та яким чином екологічний звіт, підготовлений відповідно до статті 5, точки зору, висловлені відповідно до статті 6, а також результати консультацій, проведених відповідно до статті 7, були враховані відповідно до статті 8, а також причини для обрання саме цього плану або програми у тому вигляді, в якому він був затверджений, у світлі інших розумних альтернатив, які також розглядалися;

(с) заходи, ухвалені для моніторингу відповідно до статті 10.

2. Детальні процедури щодо інформування, зазначеного у частині 1, визначаються державами-членами.

Стаття 10

Моніторинг

1. Держави-члени проводять моніторинг значних екологічних наслідків впровадження планів та програм з метою, поміж іншого, встановлення на ранній стадії непередбачених негативних наслідків і можливості життя відповідних заходів з їхнього усунення.

2. З метою дотримання положень частини 1, існуючі заходи з моніторингу можуть бути використані, за доцільності, з огляду на уникнення дублювання моніторингу.

Стаття 11

Взаємозв'язок з іншими законодавчими актами Співтовариства

1. Екологічна оцінка згідно з цією Директивою здійснюється без шкоди для будь-яких вимог, встановлених Директивою 85/337/ЄЕС, а також вимог інших актів законодавства Співтовариства.

2. Для планів та програм, щодо яких обов'язки здійснювати оцінку наслідків для довкілля виникають одночасно за цією Директивою та іншими актами законодавства Співтовариства, держави-члени можуть передбачати скоординовані або спільні процедури, що задовольняють вимоги відповідних актів законодавства Співтовариства, з метою, поміж іншого, уникнення дублювання оцінки.

3. Для планів та програм, співфінансованих Європейським Співтовариством, екологічна оцінка відповідно до цієї Директиви проводиться згідно зі спеціальними положеннями відповідних актів законодавства Співтовариства.

Стаття 12

Інформування, звітування та перегляд

1. Держави-члени і Комісія обмінюються інформацією про досвід, набутий в ході застосування цієї Директиви.

2. Держави-члени забезпечують, щоб екологічні звіти мали належний якісний рівень та задовольняли вимоги цієї Директиви, та повідомляють Комісію про всі заходи, вжиті з метою покращення якісного змісту цих звітів.

3. До 21 липня 2006 року Комісія надсилає Європейському Парламенту та Раді перший звіт про застосування та ефективність цієї Директиви.

З урахуванням подальшого інтегрування вимог щодо охорони довкілля відповідно до статті 6 Договору, а також враховуючи досвід, набутий в державах-членах в ході застосування цієї Директиви, такий звіт, за доцільності, супроводжуватиметься пропозиціями щодо внесення змін до цієї Директиви. Зокрема, Комісія розглядає можливість розширення сфери застосування

цієї Директиви на інші сфери/сектори й інші види планів та програм.

Нові звіти з оцінкою подаються кожні сім років.

4. Комісія звітує про взаємозв'язок між цією Директивою і Регламентами (ЄС) № 1260/1999 та (ЄС) № 1257/1999 задовго до закінчення терміну програмних періодів, які передбачені цими Регламентами, з огляду на забезпечення угодженого підходу до цієї Директиви та наступних Регламентів Співтовариства.

Стаття 13

Імплементация Директиви

1. До 21 липня 2004 року у державах-членах набирають чинності закони та підзаконні акти, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви. Про це вони негайно інформують Комісію.

2. Коли державами-членами ухвалюються заходи, вони містять посилання на цю Директиву або супроводжуються таким посиланням при офіційній публікації. Способи розміщення таких посилань встановлюються державами-членами.

3. Зобов'язання, зазначене у частині 1 статті 4, застосовується до планів та програм, перший офіційний підготовчий захід щодо яких здійснюється після дати, зазначеної у частині 1. На плани та програми, перший офіційний підготовчий захід щодо яких передусє цій даті, і які ухвалені або подані для проходження законодавчої процедури пізніше, ніж через 24 місяці після такої дати, поширюється зобов'язання, зазначене в частині 1 статті 4 якщо держави-члени не приймуть рішення у кожному конкретному випадку, що це є недоцільним і не повідомлять громадськість про своє рішення.

4. До 21 липня 2004 року держави-члени надають Комісії, додатково до заходів, зазначених у частині 1, окрему інформацію про види планів та програм, які, відповідно до статті 3, підлягають екологічній оцінці згідно з вимогами цієї Директиви. Комісія надає цю інформацію державам-членам. Ця інформація оновлюється на постійній основі.

Стаття 14

Набрання чинності

Ця Директива набирає чинності в день її публікації в *Офіційному віснику Європейських Співтовариств*.

Стаття 15

Адресація

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Люксембурзі, 27 червня 2001 року.

За Європейський

Парламент

За Раду

Голова

Голова
N.FONTAINE

B.ROSENGREN

*ДОДАТОК I***Інформація, зазначена у частині 1 статті 5**

Інформація, що надається згідно з частиною 1 статті 5, за умови дотримання положень частин 2 та 3 статті 5, є такою:

- (a) короткий зміст, основні цілі плану або програми, та взаємозв'язок з іншими відповідними планами та програмами;
- (b) відповідні аспекти поточного стану довкілля та його імовірний розвиток за умови невпровадження плану або програми;
- (c) екологічні характеристики територій, які ймовірно зазнають значного впливу;
- (d) будь-які існуючі екологічні проблеми, що стосуються плану або програми, включаючи, зокрема, питання, що стосуються будь-яких територій особливого природоохоронного значення, такі, як території, визначені відповідно до Директив 79/409/ЄЕС та 92/43/ЄЕС;
- (e) цілі охорони довкілля, встановлені на міжнародному рівні, рівні держави-члена або на рівні Співтовариства, що стосуються плану або програми, та спосіб, у який такі цілі та будь-які екологічні міркування були враховані у процесі їхньої підготовки;
- (f) ймовірні значні наслідки ⁽¹³⁾ для довкілля, включаючи вплив на такі аспекти, як біологічне розмаїття, населення, здоров'я людей, фауна, флора, ґрунт, вода, повітря, кліматичні фактори, матеріальні активи, культурний спадок, включаючи архітектурний та археологічний спадок, ландшафт та взаємозв'язок між цими факторами;
- (g) заходи, що передбачається вжити для попередження, зменшення та якомога повнішого відшкодування будь-яких значних негативних наслідків для довкілля від впровадження плану або програми;
- (h) резюме причин для вибору альтернатив, що розглядалися, та опис способу, яким здійснювалася оцінка, включаючи будь-які ускладнення (такі, як брак технічних засобів або ноу-хау), що виникли під час збору необхідної інформації;
- (i) опис заходів, яких передбачається вжити для проведення моніторингу відповідно до статті 10;
- (j) резюме нетехнічного характеру інформації, наданої за вищенаведеними пунктами.

*ДОДАТОК II***Критерії визначення ймовірних значних наслідків, зазначених у частині 5 статті 3**

1. Характеристики планів та програм, що стосуються, зокрема:
 - ступінь, в який план або програма встановлюють рамки для проектної або іншої діяльності, будь то по відношенню до місця впровадження, характеру, розміру та умов функціонування або виділених ресурсів;
 - ступінь, в який план або програма впливає на інші плани або програми, включаючи ті, що знаходяться в ієрархії;
 - відповідність плану або програми інтегруванню екологічних міркувань, зокрема з огляду на заохочення сталого розвитку;
 - екологічні проблеми, що стосуються плану або програми;
 - відповідність плану або програми імплементації екологічного законодавства Співтовариства (наприклад, плани або програми, пов'язані з управлінням відходами або охороною вод).
2. Характеристика наслідків та території, яка ймовірно зазнає впливу, зважаючи, зокрема, на:
 - ймовірність, тривалість, частоту та зворотність наслідків;
 - кумулятивний характер наслідків;
 - транскордонний характер наслідків;
 - ризики для здоров'я людей та довкілля (наприклад, викликані аваріями);
 - розміри та просторове поширення наслідків (географічна територія та чисельність населення, які ймовірно зазнають впливу);
 - значення та ступінь захищеності території, яка ймовірно зазнає впливу з причини:
 - спеціальних природних характеристик або культурної спадщини,
 - перевищених стандартів або граничних показників якості довкілля,
 - інтенсивного землекористування,
 - наслідки для територій або ландшафтів, які мають визнаний охоронний статус на національному, міжнародному рівні, або на рівні Співтовариства.
